

Ивана Селаковић

Васпитач

Рођена је 10. децембра 1988. у Новом Саду, где је завршила основну и средњу школу. Дипломирала је и специјализирала на Високој струковној школи за образовање васпитача у Кикинди. Иза ње је више научних радова из области васпитања и образовања, које је презентовала на скуповима васпитача у организацији Балканског савеза удружења васпитача као и на Методичким данима у Кикинди.

Како љубав не бира ни место ни време, у студентском периоду успела је и да се уда и да роди прву ћерку, али и да заврши све испите у року са високим просеком. Поносна је на тај период живота, нарочито на прву ћерку, која јој је неизмерна подршка и снага. Иако је дете из града, увек је сањала живот на селу, а та жеља се остварила удајом. У селу је волонтирала у вртићу и стекла драгоцену искуство.

Велика љубав према плесу и деци учинила је да при културно-уметничком друштву „Марија Бурсаћ” из Банатског Великог Села оснује ритмичку секцију за сеоску децу, које је водила на разне наступе, међу којима су, наравно, и Змајеве дечје игре у Новом Саду.

План о успешној плесној каријери „пореметило” је ново мало биће, али велика срећа, друга ћерка и неисцрпан извор радости.

Слободно време проводи са породицом. У њиховом ауту су увек спремни штапови за пецање и чамац. Када нису на Фрушкој Гори у обиласку манастира и језера, онда су на реци, рафтингу, камповању. Воли природу и увек јој се враћа.

Као у Балашевићевим стиховима у песми о Новом Саду: „Вароши има, што да грешим душу, бољих и лепших, ал’ само једна је, схваћаш, варош у коју се враћаш”; тако се она са породицом ипак враћа у своју варош у нади за послом који ће је испунити, у ком ће уживати и где ће моћи да дође до изражаја све што воли да ради и о чему сања.

Како то обично бива, у најтежем животном тренутку, као искра у мраку, указала се прилика за остварењем сна. Појавила се школа „Сава” са свим дивним људима. Имала је прилику да бира – да буде са ћерком у болници и олакша јој опоравак, или да почне са радом у најбољој школи на свету са најплеменитијим циљем – одабрала је оба. Уз неизмерну подршку и разумевање колега и координатора наставе Слађане, пребродила је најтежи период и запловила у нове воде.

Сада ради са сјајним колегама које имају исти циљ – да сва деца добију прилику да проговоре на српском језику, да упознају српску културу и традицију, писце и научнике, знамените историјске догађаје и личности, прелепе пределе наше земље... много тога што ће учинити да деца осете близину своје матице, земље Србије. То, наравно, не би било могуће без дивних родитеља ученика школе „Сава”, који имају потпуно поверење у рад наставника, и пружају им подршку као ветар у леђа.